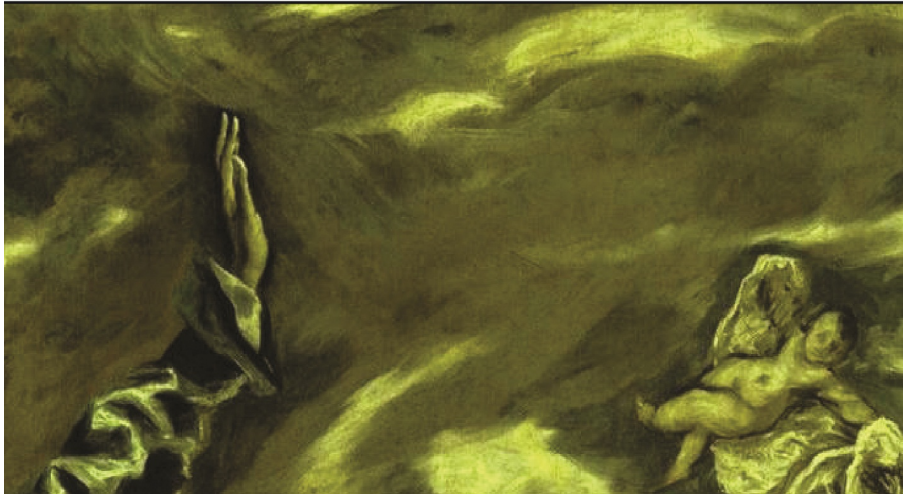

κωνσταντίνος ποζουκίδης
ΑΝΤΙΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

*

ποίημα

δήγμα

ANTIXAIPEΤΙΣΜΟΣ

κωνσταντίνος ποζουκίδης

ΑΝΤΙΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

π ο ι η μ α

εκδόσεις δήγμα

Μαντινείας 48, Τ.Κ. 54644, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

τηλ. 6937 160705 και 6937 108881

Ιστοσελίδα: <http://www.ekdoseis-digma.gr/>

E-mail: thanasis@triaridis.gr

&

Ομήρου 47, Τ.Κ. 10672, ΑΘΗΝΑ

Τηλ. 210 3614968 Φαξ. 210 3613581

E-mail: info@eurasiabooks.gr

δήγμα/μυθοπλασίες 9

ΑΝΤΙΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

1^η έντυπη έκδοση, φθινόπωρο 2011

76 σελίδες (12 «επί» 20,5)

ISBN: 978-960-8187-73-3

© γενικό: 2011, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΟΖΟΥΚΙΔΗΣ

© για την έντυπη ελληνική έκδοση: 2011, εκδόσεις *δήγμα*
και ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΟΖΟΥΚΙΔΗΣ

Μορφοποίηση του εξωφύλλου και της έκδοσης έκανε ο ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΡΙΑΡΙΔΗΣ.

Τη σελιδοποιητική φροντίδα της έκδοσης είχε ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ.

Παραγωγή: ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΑΒΕΕ, Αθήνα (Τηλ. 210 6466086)

Διακίνηση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ (<http://www.eurasiabooks.gr/>)

Ομήρου 47, Τ.Κ. 10672, ΑΘΗΝΑ * Τηλ. 210 3614968 Φαξ. 210 3613581

Το παρόν βιβλίο μπορεί να ανατυπωθεί ελεύθερα.

κωνσταντίνος ποζουκίδης
ANTIXAIPEΤΙΣΜΟΣ

π ο ι η μ α

δήγμα

ΑΙΣΙΧΗΧΑΝ

*O Bulkington! Bear thee grimly, demigod! Up from the spray
of thy ocean-perishing – straight up, leaps thy apotheosis!*

Herman Melville, *Moby-Dick* or *The Whale*

κι ήτανε απ' τα σπλάχνα αυτά
να βγάλεις

1.

Καθόσουνα μονάχη στο γέρμα των καιρών * λησμονημένη *
εσύ που γέννησες μονάχα το θάνατο * και τη χολή * μέσα απ'
τα σπλάχνα * μάτια γατιών τα μάτια σου * που λαμπυρίζουν
στο σκοτάδι * περιγυρα στο χώμα καρφωμένα * τα γκαβλωμέ-
να σίδερα * οι ξιφολόγες * ντούμπα τα πτώματα * κι οι κρε-
μασμένοι στο ικρίωμα περήφανα μπρος σου να στέκουν τη
γλώσσα βγάζοντάς σου την μπλαβιά * σαν τις μαγικές τις φλό-
γες τις ημίνεκρες * κάτω απ' τα πόδια τους κάτω απ' τα σκέλια
* βρέφη θαμμένα μες στο χώμα * φυτρώνουνε ξανά οι μανδρα-
γόρες * εγώ σε πλησίασα σιγανά πατώντας * κι αμίλητος σου
άπλωσα το χέρι * κι εσύ που δεν ξέβρασες παρά το θάνατο
μονάχα * με χείλη τρεμάμενα με μάτια ορθάνοιχτα και σπα-
ράζοντα στήθη * κι εσύ που άλλο δεν ήσουν παρά ένα σακί από
κόκαλα * που πάνω στο χώμα σφάδαζε και θρυμματιζόταν * με
ακολούθησες

2.

Να ξεσκίσουν τα σπλάχνα του κόσμου τα μαλλιά σου
να φανείς σαν ξημέρωμα

Ήταν η μόνη που μπορούσε να με λυτρώσει
Τη φανταζόμουν ενθουσιώδη
να κάθεται στο μικρό γραφείο της
και να μου γράφει φλογισμένα γράμματα
μιλώντας μου για τον καιρό
Πώς τα λεπτεπίλεπτα δάχτυλά της
βουτάνε την πένα στο μελάνι
βιαστικά και βίαια
τι ώρα παίρνει το πρωινό της τσάι
πώς κάνει έρωτα τα απογεύματα
Αποφάσισα να την προσκαλέσω στο σπίτι των προγόνων μου
με τα νεκρά δωμάτια
τις σφαλισμένες πόρτες
και τα παλουκωμένα κεφάλια των υπηρετών
που φαγώθηκαν ή αυτοκτόνησαν
σε ξεσπάσματα παραφροσύνης
και στολίζουν τώρα το πέτρινο καθιστικό
Οι προπάτορές μου κρεμασμένοι
γύρω απ' τη μεγάλη σκάλα
αυτοί που έσπειραν με κουφάρια το χώμα
κι αργότερα στη θέση τους μαύρα φυτρώσανε δάση
Βαρύ 'ναι το χώμα που τους σκεπάζει
Μόνο σαν κρέμονται στον παγωμένο τοίχο
γύρω απ' τη σκάλα
επικριτικά με κοιτούνε
«Ακόμα σε περιμένουμε»

Κι εσύ πυρωμένη να καις
και να μην καίγեսαι

3.

Κουφάρια σαν καμπάνες κουδουνίζουν * με ήχους απ' το μέσα του κόσμου βγαλμένους * κι εκείνος κρεμασμένος * με λιωμένη τη γλώσσα του * τα δόντια να γυαλίζουν * και λίγη τη σάρκα του ανάκατη με τούφες * λες κι από αδράνεια είχαν τα νύχια * στα άκρα του μεγαλώσει * μετά τον αδυσώπητο το χτύπο του θανάτου * κι αν ώρα μου πήρε να τον ξεκρεμάσω * όπως φοβόμουνα μην και μου σπάσει * στον ώμο τον φόρτωσα * έπρεπε να φύγουμε απ' το δάσος πριν να νυχτώσει * οι μπλε φωτιές μην μας προλάβουν * να μην μας σφίξουν το λαιμό μας σαν αγχόνες * κι αργότερα σαν ώριμα σκάσουμε φρούτα * ήτανε κι αυτή η πηγή που με μια γουλιά χαρίζει ό,τι κανείς ονειρεύτει * ο καβαλάρης που με του χεριού το σήκωμα κάνει να μαραίνονται τα σώματα * μα κι εκείνη η γραφή η μυστική * που λέει πως ο θάνατος απ' το νερό θα έρθει * και θα μας πνίξει μέσα του όλους

κι ήτανε απ' τα σπλάχνα αυτά
να βγάλεις * ανάποδο τον
κόσμο

4.

Τ' αυτιά μου χωθήκαν στο νερό * συνήθισε το βλέμμα μου τη
λάσπινη θολούρα * τους είδα τότε να στέκουν στον βυθό * νε-
κροί κι ημίνεκροι * άλλοι δεμένοι στον πάτο * μ' αλυσίδες στα
πόδια * να αιωρούνται σαν νάρκες * σαν φύκια να κυματίζουν
τα μαλλιά τους * άλλοι πλακωμένοι από βράχους θεόρατους *
σάπιοι οι μισοί * τα ψάρια να τους τρώνε λίγο λίγο * άλλοι
σκεπασμένοι σχεδόν απ' τη λάσπη * να βγαίνουν απ' τις κόγχες
των ματιών τους ανεμώνες * ακίνητοι κουνώντας μονάχα το
στόμα * και λέγοντας τραγουδιστά κάτι ιστορίες ξεχασμένες

Ήτανε το τραγούδι τους μια χαρμολύπη
κι οι φωνές τους λαβωμένες
κι οι ιστορίες τους ακούγονταν στριχνές και γλυκές συνάμα
σαν ωδές θηρίων
και λέγανε γι' αυτούς που από το σκότος φύτρωσαν
για κείνη την παράξενη πληγή που μάτωνα που δάκρυζε
και που ρουφούσε
για κείνους που τρέξανε στα γόνατα
ανάμεσα ζωή να πιούνε
και μέσα της για πάντα χάθηκαν σαν τους κατάπιε

Απ' τα νερά τότε ξεπρόβαλε φλεγόμενη εκείνη
ελπίδες τα στήθια της
για να ταΐσει μ' αυτά τους εραστές της

5.

Εκείνον συνάντησα κάποτε * που οι ιστορίες λένε πως τον αρ-
νήθηκε κι ο Θάνατος ακόμα * και αιώνια τον καταδίκασε * να
σπαράζει και να τρώει τους δικούς του * είχε μισθώσει όμως
αυτός κάτι κατσίβελους * για να τον πάνε σε κάποια χώρα μα-
κρινή * μα εκείνοι με πέτρες γέμισαν το μαύρο φέρετρό του *
και σ' αυτήν τον ρίξαν την παγωμένη λίμνη * ρεύματα δυνατά
του ανοίξαν το καπάκι * κι εκείνος έστεκε μονάχος όπως πάντα
* το στόμα του ανοιγόκλεινε * με κείνα τα δόντια που τρυπή-
σανε το χρόνο * λαμπύριζαν φτιαγμένα λες και από φώσφορο *
κι άκουσα τούτον το μονόλογο * που τον ακούγανε * πριν ξε-
ψυχήσουνε * τα ψάρια

Αιώνες με τα χέρια μου έσκαψα και χώμα
με ματωμένα νύχια και ξέξασπρα δόντια σώματα διαμέλισα
ολοφυρόμενος στρατιώτες παλούκωσα
με λόγχες τα χάρτινά τους στήθη διαπέρασα
μέχρι που οι ωκεανοί του αίματος με φέρανε σε κείνον
Ένα πανάρχαιο νόμισμα στο στόμα του έβαλα σαν τον συνά-
ντησα
για το μακρύ ταξίδι
κι εκείνος
δέχτηκε την πρόσκλησή μου ενθουσιωδώς

Με αγωνία τον περίμενα
ώρα μεσάνυχτα
στο σκοτεινό το σταυροδρόμι
όπως κανείς προσμένει το θάνατο
με ένα τρέμουλο στα χέρια
υπηρέτης ντυμένος
τα κουρέλια των νεκρών υπηρετών μου
τον οίκο μου που φθίνει
μην αισθανθεί

καθώς στο κάστρο θα τον οδηγούσα
των προγόνων μου
Βιαστικός σαν έφτασε
κοντοστάθηκε μια στιγμή
σαν να μην ήξερε τι να 'πρεπε να κάνει
εγώ όμως έκανα χωνί τα χέρια μου
στο στόμα τα μάτια μου μάτια γατιών
που λαμπυρίζουν στο σκοτάδι
«Ιωνάθαν
του φώναξα
Ιωνάθαν»
Τα κόκαλα τρεκλίζανε πέρα στην πράσινη κοιλάδα
με τους ποντικούς
κι οι βράχοι μια κόκκινη βγάζαν σιιά
κάτω απ' το φεγγαρόφωτο
ποτισμένη από αιώνες αίματος
«Χιλιάδες περάσαν οι νεκροί
για να συναντηθούμε»

Ωσπου μια δίνη ξέσπασε
λες και γεννήθηκε απ' τη σκόνη που στροβίλιζε
στο βραδινό το φεγγαρότατο
χέρια και πόδια και μαλλιά
μια δίνη που ξέρναγε
και δεν ρουφούσε
δάχτυλα και γόνατα και ώμους
και μπρος του εμφανίστηκαν
Καρμίλλα Σαλώμη Ιουδήθ
Τα στήθια τους γεμάτα γάλα
πιο όμορφες απ' τη ζωή
και πέρα μακριά απ' το θάνατο

Λίγα λεπτά τον πρόλαβα
πριν ξεψυχήσει
Αδύναμο
να τον ρουφάνε τρεις
«Μην τον αγγίζετε

Μην τον αγγίζετε
Είναι δικός μου!»
τους φώναξα
Γιατί ο χρόνος χώμα δεν μ' άφησε
να χώσω τα κόκαλά μου
κι ήταν ο μόνος που μου είχε απομείνει
Κι αυτός ημιθανής
ψυχορραγώντας
γύρισε το κεφάλι σιγανά στο μέρος μου
«Ποιος είσαι
Ποιος είσαι»
με ρώτησε

«Ο Γιος μιας σκύλας είμαι
Ένας πούστης μακάβριος
και θλιμμένος»
απάντησα

κι ήτανε απ' τα σπλάχνα αυτά να
βγάλεις * ανάποδο τον κόσμο *
κρέας απ' το κρέας σου να γεν-
νηθεί

6.

Κι έπρεπε πάλι εγώ εκεί μέσα να σε ψάξω
και στη στεριά μαζί μου να σε πάρω
τα μαλλιά να σου χτενίσω
τα μάτια να σου βάψω με χρώματα φαρδιά και μεγάλα
τα χείλη σου μ' ένα πιο κόκκινο κι απ' της ζωής το χρώμα
στα στήθη σου νεκρά τριαντάφυλλα ν' αφήσω
μ' ένα λευκό νυχτικό να σε ντύσω
έτοιμη μέσα του να σε κλείσει
σαν μήτρα ζεστό το κοκκινόχρωμα
μα ήταν αλλοφερμένα τα τραγούδια των πνιγμένων
και ψάχνοντάς σε ανάμεσά τους
υπήρξαν φορές που στάθηκα κι εγώ κάποια ν' ακούσω
θηριώδη στο βυθισμένο μεγαλείο τους
στριχνά και γλυκά συνάμα
σαν ωδές θηρίων
ανάμεσά τους ψάφνοντάς σε
άκουσα κι εγώ κάποιες από κείνες τις θηριωδές
αυτών που ανθρώπινα μέλη σπέρνουν και φυτρώνουνε δάση
εκείνων που σμίζανε παράφορα με τους νεκρούς
τα στέρνα τους μέχρι που γίνηκαν φωλιές
την πηγή που χάριζε το θάνατο και τη ζωή σε όποιον της έπινε
το δάκρυ
άλλοι θεία τη λέγανε πληγή κι άλλοι μουνί που γέννησε τον
κόσμο
και ύστερα άκουσα για 'κείνη που θα γεννηθεί μέσα από το
τίποτα για 'κείνο το πτώμα που θ' ανθίσει
για τις πασχαλιές που βλασταίνουν μέσα από κούφια μάτια
για την Κυρία των Βράχων
για το σώμα σου Λίλιθ και τον κόλπο σου
και τα φλεγόμενα κόκκινα μαλλιά σου

7.

Θα έρχομαι * στο λύγισμα των γονάτων στων ποδιών το σούρ-
σιμο * η παρουσία μου * με πιο σάπια τα δόντια απ' τη μαυ-
ράδα του αίματος * χέρια που πνίξανε καρδιές παλλόμενες *
τίποτα στο τίποτα δεν θα με οδηγήσει * γιατί απ' το χαμό μου
βλάστησα *

είμαι σάρκα απ' τη σάρκα των αιώνων

κι ήτανε απ' τα σπλάχνα αυτά
να βγάλεις * ανάποδο τον κό-
σμο * κρέας απ' το κρέας σου
να γεννηθεί * η γενιά των κα-
νίβαλων εραστών

8.

Κι άλλο δεν γινόταν πια παρὰ ν' αγαπηθούμε

Μέσα στα μάτια μας κρυφτήκανε πανάρχαια μυστικά
τα δόντια μας φιλήθηκαν γλυκά με τ' άλλα δόντια
καθώς ανθίζανε οι πασχαλιές
μέσα στον πένθιμο Απρίλη
ώσπου τα μέλη σου μέλη μου γινήκαν
τη σάρκα σου με νύχια μπηγμένα την έγδαρα
κι έχωσα μέσα στα σπλάχνα σου βαθιά τα δυο μου χέρια
κι έξω κουβάρι σου έσυρα πλεμόνια και έντερα
βιασμένα τα δόντια στα 'μψηξα στη σάρκα
τα σώματα βιασμένα με ρόγχους παλλόντανε
κι έτσι ενσαρκωμένοι κι αμελείς σε απογέματα οργής
αλλοπαρμένοι και γυμνοί σε βράδια αγάπης
σιωπηλοί πως μέναμε και μόνοι

9.

Μέσα από ληστές πέρασα κι επικηρυγμένους * πίσω απ' τις
πλάτες στρατιωτών που * άγουροι ακόμα * τον έρωτα δεν προ-
λάβαν να γνωρίσουν * πιο πέρα πήγα απ' τις βελανιδιές * πάνω
σε γιοφύρια άπτησα * και χωράφια διέσχισα ξανθά * για να σε
συναντήσω * ώσπου χαράματα * σχεδόν λιπόθυμος * έφτασα
στη λίμνη * που μέσα σ' έκλεισε στα σπλάχνα της * να σε σω-
πάσει * μονάχα οι γοργόνες τα τραγούδια σου ν' ακούνε * το
φως της νέας αυγής * με βρήκε σε κείνο το ταφόσπαρτο ακρω-
τήρι * μπρος στα νερά σου με φωνάζαν Λαβαμάθ * κολύμπα
κολύμπα εδώ δεν πνίγηκε ποτέ κανείς * έβγαλα αργά τα ρούχα
και κολύμπησα

Κάστρο πτωματόστρωτο
π' αντιλαλεί ουρλιαχτά υπερκόσμια
κι οργασμικές κρυαγές
τόσων αντρών
πριν ξεψυχήσουν
Με τις αράχνες να υφαίνουν στις γωνίες
σιωπηλά
σκοτεινά μοιρολόγια
Σε περίμενα

να στέκεσαι μετέωρος στο περβάζι
το σεληνόφωτο μισό να σε χαϊδεύει
μισός στο σκοτάδι
ν' αγναντεύεις πέρα τις φωτιές
μπλαβιές
σαν γλώσσες κρεμασμένων
και τα δέντρα ψηλά στα μαύρα δάση
τόσο ψηλά που ξέχασαν
τη σάρκα που τα έθρεψε

Κι εγώ παντέρημος

στην αιώνια θλίψη μου
χυδαίος
και μονάρχος
να περιμένω ακόμα από σένα
αυτό που ήρθες να μου δώσεις

Ήταν ο μόνος που μπορούσε να με λυτρώσει
Τον φανταζόμουν ενθουσιώδη
να κάζεται στο μικρό γραφείο του
και να μου γράφει φλογισμένα γράμματα
μιλώντας μου για τον καιρό
για τις νομισματικές ανατιμήσεις
για το ετοιμόρροπο εκκλησάκι στον κήπο
Πώς τα λεπτεπίλεπτα δάχτυλά του
βουτάνε την πένα στο μελάνι
βιαστικά και βίαια
τι ώρα παίρνει το πρωινό του τσάι
πώς ντύνεται
πώς κάνει έρωτα τα απογεύματα
Αποφάσισα να τον προσκαλέσω στο σπίτι των προγόνων μου
με τα νεκρά δωμάτια
και τις σφαλισμένες πόρτες
τις στοίβες τα περιττώματα στις γωνίες
και τα παλουκωμένα κεφάλια των υπηρετών
που φαγώθηκαν ή αυτοκτόνησαν
σε ξεσπάσματα παραφροσύνης
και στολίζουν τώρα το πέτρινο καθιστικό
Οι προπάτορές μου κρεμασμένοι
γύρω απ' τη μεγάλη σκάλα
αργότερα φυτρώσανε στη θέση τους
δέντρα ψηλά
και μαύρα δάση
Φέρουν ακόμα στο πρόσωπο
την αλλοφροσύνη της σφαγής
Βαρύ 'ναι το χόμα που τους σκεπάζει
και στο κρανίο τους μπαινοβγαίνουν τα σκουλήκια
Μόνο σαν κρέμονται στον παγωμένο τοίχο

γύρω απ' τη σιάλα
επικριτικά με κοιτούνε
«Λιόμα σε περιμένουμε»

Εκείνος
δέχτηκε την πρόσκλησή μου ενθουσιωδώς
φέροντας μαζί του κάτι συμβόλαια
για κάποια ανούσια αγορά
σε κάποια χώρα μακρινή και ομιχλώδη
Με αγωνία τον περίμενα
ώρα μεσάνυχτα
στο σκοτεινό το σταυροδρόμι
όπως κανείς προσμένει το θάνατο
με τρεμάμενα χέρια
υπηρέτης ντυμένος
τα κουρέλια των νεκρών υπηρετών μου
τον οίκο μου που φθίνει
μην αισθανθεί
καθώς μέσα απ' τις μπλε φωτιές
κι από τους γκρίζους λύκους
στο άστρο θα τον οδηγούσα
που με πτώματα το σήκωσαν οι αθίγγανοι και λάσπες

10.

Μα οι καιροί ήταν δύσκολοι * κι ήρθαν εκείνοι οι ανέραστοι *
πριν να προλάβω * κρατώντας σημαίες στα χέρια * και σε πή-
ραν από μένα * με αγκίστρια σου ράψαν σφαλιστά τα μάτια *
σφαλιστά και τ' αυτιά τα γεμίσαν μολύβι * με μυρμήγκια
πλημμύρισαν τ' ανοιχτά σου ρουθούνια * παλούκια για βελόνες
σου περάσαν στα στήθη το μουνί σου ορθάνοιχτο φωλιά για τις
σφήγγες * γεμάτος ο πρωκτός σου με ποντίκια και κόπρανά *
και σαν σακί σε φορτώσαν σε πετρόχτιστους ώμους * και τσου-
βάλι σε ρίξαν στη νεκρόπνιχτη λίμνη * που άλλοι τη λέγαν Ια-
χώρ ή Σαβαάθ ή Γεσθημανή * κι έπρεπε πάλι εγώ να σε βρω *
πνιγμένη στα θολά νερά * παρέα με τους ημίνεκρους και με
τους ξεχασμένους

Και σαν τελείωσε μου δάγκωσε τη γλώσσα και τα χείλια

κι ήτανε απ' τα σπλάχνα αυτά
να βγάλεις * ανάποδο τον κό-
σμο * κρέας απ' το κρέας σου
να γεννηθεί * η γενιά των κα-
νίβαλων εραστών * μέσα απ'
τα χλωρά σου χείλια να χιμή-
ξουν

11.

Οπλές φτιαγμένες απ' ανθρώπινα πλευρά * και χλιμιντρίσματα
 * ένα αλαβάστρινο κουφάρι αλόγου * ριζωμένος πάνω του νε-
 κρός ο καβαλάρης * αυτός που μέσα απ' το χώμα τόσες γεννή-
 θηκε φορές * για να τηρήσει υποσχέσεις * δόντια με δόντια
 που δοθήκανε * έτρεχε αυτός τυφλός * με μάτια φαγωμένα *
 και πίσω του στο άλογο η Λενόρα * αγκαλιασμένοι οι δυο τους
 και παράφοροι * σ' ένα ταξίδι γυρισμού * τόσο γοργά τα άλογα
 των πεθαμένων * πετώντας πάνω απ' τα χωράφια που βαλθήκαν
 να χωνέψουν τους σφαγμένους * σαν σίφουνες ν' αναμαλλιάζει
 το σαπρό χλιμίντρισμα τους * τις πένθιμες βελανιδιές * όμως
 αυτή κοιμήθηκε στο άλογο καβάλα * κι εκείνο μανιασμένο
 τρέχοντας * σαν να ξεπάτησε για μια στιγμή * κι έκανε σαν να
 πέσει * γλίστρησε αυτή * και το κεφάλι τσάνισε σε βράχο κα-
 ταγής * κι εκείνος να το αντέξει αυτό δεν μπόρεσε * και φρε-
 νιασμένος πήγαινε εδώ κι εκεί * μέχρι που βούτηξε * με τ' άλο-
 γο μαζί * σε τούτη εδώ τη λίμνη

Ήταν μικρή σαν την παντρέψαμε
 στα δώδεκά της χρόνια
 αναιμική και ξέξασπρη
 μ' ένα ελαφρό ροδακινί πάνω απ' τα μήλα
 και σαν κριθάρι
 άγουρο ακόμα
 κρεμόταν τα μαλλιά της
 Κι ήρθανε τρεις να τη ζητήσουνε
 γονυπετείς
 για να την πάρουνε μαζί τους σε χώρες μακρινές
 δώρα προσφέροντας που μάτια άλλα δεν είχαν αντικρίσει
 Κι εμείς τη στείλαμε τη Λενόρα
 μέρες πριν μας προλάβει το θανατικό
 και μας ξεκάνει
 πριν να μας χώσουν καταγής
 σαν σαπισμένα φρούτα
 Μόνο πριν φύγει

μέσα τη φίλησα στα δόντια
και κρυφά της έδωσα μια πέτρα
που τον κόσμο μπορεί ανάποδα να φέρει

Μήνες ταξίδευαν στις πλάτες των αλόγων
κάστρα περνώντας και γιοφύρια
που στα θεμέλιά τους κρύβαν μυστικά
πιο μαύρα απ' το αίμα που τα στέριωσε
Ώσπου στο σπίτι φτάνουνε ψηλά πάνω στο λόφο
που τόσους κρεμάσανε γυμνούς στα παραθύρια

Καρτερικά περίμενε εκεί ο Κυανοπώγων
και όπως την αντίκρισε
για δώρο τής προσέφερε
ένα κλειδί που ανοίγει του σπιτιού την κάθε πόρτα
Μόνο θερμά την παρακάλεσε
μακριά απ' το υπόγειο να μείνει

Παιδίσκη εκείνη
έπαιξε ξανάπαιξε με κούκλες
γύρισε στις κουζίνες στα σαλόνια στις σοφίτες
άνοιξε ξανάνοιξε θύρες και παραθύρια
μα το κλειδί όλο και βάραινε στην τσέπη
άμα περνούσε ο καιρός
Ώσπου μια μέρα
που εκείνος έλειπε στην πόλη για δουλειές
κατέβηκε αργά και στα ακροδάχτυλα
πέτρινα πανάρχαια σκαλοπάτια
και σαν αντίκρισε μια πόρτα γερασμένη
βαθιά πολύ βαθιά χώνει το κλειδί της
τόσο βαθιά που πιο βαθιά δεν πάει
κι αίματα την πλημμύρισαν σαν την άνοιξε
δάχτυλα πατούσες και μηρούς
και μ' αγαλλίαση μα και με φρίκη
κοίταξε μπροστά μες στο ημίφως
δάχτυλα πατούσες και μηρούς
στήθη και σβέρκους και λαγόνια

στον τροχό στη σφύρα και στη λόγχη
και στο ορθάνοιχτο ερεθισμένο σκότος
που είναι λένε η αρχή των πάντων
Κι όμως στιγμή δεν δίστασε
μέσα με γνώση πέρασε
μια και για πάντα

Σαν ήρθε εκείνος
αγιαλιά τη βρήκε με τη λόγχη
και τα ποντίκια που της τρώγανε τα άκρα

Κι έτσι ψηλά την έκλεισε
στις ξύλινες σοφίτες
όπου νεκρά κρεμούσανε από τα πόδια περιστέρια
για να τη σβήνει η ανατολή κάθε πρωί
Μονάχα η πέτρα που της έδωσα της είχε απομείνει
βαθιά παραχωμένη σε μια τσέπη
Στα δάχτυλα την έπαιξε στα χέρια
κι ήταν η ώρα που έπρεπε για να γυρίσω
είναι βαριά υπόσχεση τα φιλημένα δόντια
Δεν έμαθα ποτέ μου πως κατέβηκε
μόνο πως τη συνάντησα χαράματα στην πύλη
με προησμένα τα μάτια
και όση σάρικα μου είχε απομείνει
Σαν να με είδε πισωπάτησε λιγάκι
«Είναι άδεια τα μάτια σου
μου είπε
είναι γυμνά
και βλέπω μόνο θάνατο στο βάθος»
«Δεν είναι ξένα όμως απάντησα
και πεινάνε τόσο πολύ να σ' ανταμώσουν»
Μάτια με μάτια τότε κλείδωσαν
χέρια με χέρια
κουμπώσαν οι αυχένες μας
ανοίξαν τα φιλιά μας
κι ύστερα ξαπλώσαμε χαμέ
κι ένα σμάρι από μαυροπούλια

με σκοτεινή αγάπη τα μάτια μας ξέσκισε
Χλόμιαζε αργά και σιωπηρά
τρεχούμενο το αίμα
καθώς τα αηδόνια
υψίφωνα
με αυτοθυσία κοκκίνιζαν
το θάνατο και τη ζωή μας

Κι ας έπρεπε ύστερα να επιστρέψουμε
μέσα από χωράφια που χωνέψαν τους νεκρούς τους
και μαύρα να περάσουμε τα δάση
Εξάλλου είναι γοργά πολύ
τα άλογα των πεθαμένων

12.

Ήτανε τότε που άκουσα γυμνό * τον ήχο των καυκάλων * σαν κόγχες συναντιούνται με τις κόγχες * και το θαμπό νερό σκοτείνιασε λιγάκι * σαν από δίπλα μου να πέρασε Εκείνος * στη ζώνη του περασμένες σφαγμένων κεφαλές * που σ' ένα ρεύμα υδάτινο * στα σπλάχνα σου Ααχώρ * το έρεβος και το σκότος αντηχούσανε * μα ευθύς σαν πισωπάτησε και στάθηκε εμπρός μου * το πρόσωπό Του ήταν μιαν απουσία * και τα μάτια Του δυο μαύρες τρύπες στο κρανίο του κόσμου * έπρεπε λέει να βρει οπωσδήποτε * εκείνο το κεφάλι που 'δωσε για κλήρο * στον νεαρό το μάγο * που τόλμησε με τ' αδέρφια του και πέρασε το χείμαρρο το σκοτεινό * τέχνες πανάρχαιες εξασκώντας * για χρόνια τώρα ξεχασμένες * γιατί είχανε ξανά πλακώσει * λυσσασμένα τα κοράκια* οι γλώσσες τους ξεφρενιασμένες * ήτανε μεγάλη ανάγκη η κεφαλή εκείνη * αλλιώς θα ξέσκιζαν Αυτόν που τα γεννούσε * και ήταν τότε που μίλησε για τα τρία εκείνα αδέρφια * για το γηραιό ραβδί * την πέτρα που ανασταίνει τους νεκρούς * και τα λευκά κρανία * σε γλώσσα φιδίσια

κι ήτανε απ' τα σπλάχνα αυτά
να βγάλεις * ανάποδο τον κό-
σμο * κρέας απ' το κρέας σου
να γεννηθεί * η γενιά των κα-
νίβαλων εραστών * μέσα απ'
τα χλωρά σου χείλια να χιμή-
ξουν * αγριεμένα τα ερωτοφά-
γα αηδόνια

13.

Πάνω σε 'κείνο το γιοφύρι τούς συνάντησα * με πεινασμένα
βλέμματα * που 'χαν γνωρίσει το παράταιρο το σμίξιμο * υγρά
που στάζανε από βγαλμένα μάτια * ανάκατα με σάλια * η μή-
τρα το κρανίο του κόσμου * η ανοιχτή απ' τη λόγχη πληγή *
κοικιινόχωμα κάτω απ' τα πόδια τους * χτισμένα μέλη ανάκατα
με πέτρες * τα χέρια τους απάνω μου απλώσανε * αρχίσανε να
μου ξεσικίζουνε τα ρούχα * το δέρμα ύστερα το κρέας * στο
στόμα το 'βαζαν και το μασάγανε μπροστά μου * κι αλέστηκε
το σώμα μου σαν το σιτάρι * όπως

τόσοι και τόσοι που αλέστηκαν στους μύλους
τόσοι που ξεχνώ κι εγώ το πόσοι να 'ναι
και μόνο σαν κάθομαι
στου χείμαρρου του σκοτεινού την όχθη
δίπλα σε σώματα ακέφαλα
κουφάρια απ' τους σκύλους φαγωμένα
και σκουριασμένες πανοπλίες
τον άνεμο ακούω μακάβρια να σφυριζεί
από στόματα γερμένα
σαν μάτια μισόκλειστα αντικρίσουν
τη ζοφερή θαμπάδα
την καρδιά του σκότους
τον τρόμο

Κι ο πρώτος
με χείλη πιο κόκκινα
μ' ένα στόμα άρρωστο
να κρέμεται καταμεσής
να μου ζητά ένα να γίνουμε
εκεί μπροστά σε όλους
ευτυχία αιώνια να στεριώσουμε
με δρόμους πτωματόστρωτους
με παιδιά ξεκοιλιασμένα να κρέμονται στα δέντρα

ώριμα σαν φρούτα
γυναίκες να φιλάν πόδια νεκρά
με βλέμματα οργασμικά
στο σπαραγμό τον τρομερό που μας ενώνει
κι εγώ για ραβδί τού δίνω
το δεξί πλευρό μου

Το ίδιο βράδυ τέσσερις τον κουβάλησαν αφότου
φρικαλέος και αλλοπαρμένος
μέσα στη δίνη της σφαγής
μέσα στα πτώματα που τάισε στα δέντρα
«Δεν θα ξαναγυρίσω» φώναξε
και έσφαξε μέχρι και τον εαυτό του

Ο δεύτερος
για να γελά μαζί μου περισσότερο
ζήτησε ν' ανασταίνει τους νεκρούς
κι εγώ σαν έσκυψα
στον ποταμό τον αιματοχυμένο
την πέτρα τού 'δωσα που στέριωσε
ολάκερο τον κόσμο
Σπίτι σαν γύρισε το ίδιο βράδυ
τρεις πάνω στα χέρια του την έστριψε φορές
κι εκείνη εμφανίστηκε
παιδίσκη
σε χρόνια 14
πριν τη λιμάξει ο λοιμός
μ' ένα μισόγελο στο πρόσωπο
βγαλμένη απ' την ερημιά των βράχων
παράταιρη στον κόσμο ετούτο
με φερσίματα φρικιαστικά
μ' αλαφιασμένα βλέμματα
γυμνή να τριγυρνά μέσα στο σπίτι
Μ' αυτός δεν άντεξε
το σκοτεινότατο των ματιών το ζωοφάγο
το πάλλευκο το παγωμένο των μελών
το άδικο το τριψίμο στον κόλπο τον ξερό

και μιαν αγχώνη έφτιαξε χοντρή
από καραβόσκοινο
κι ανέβηκε σκαλιά πολλά
στη μουσική την κάμαρα
π' αγνάντευε στο χάραμα τα σιωπηρά κριθάρια
και σαν ήρθε περισσότερο το φως
μετέωρος στάθηκε ν' αφουγκραστεί
τον άνεμο σαν τραγουδά
μπαλάντες μελωδικές των κρεμασμένων
και τα κοράκια που τις σάρκες τους δαγκώνουν

Μα ο τρίτος μ' ένα βλέμμα μακρινό κοιτούσε
και θλιμμένο
πέρα στα κρεματόρια του μέλλοντός μας
κι αυτό μονάχα ζήτησε
μια κεφαλή απ' τη ζώνη να του δώσω
μαζί του να τη σέρνει
για να θυμάται λέει
τα κοράκια τα κριθάρια τα σφαγμένα παιδιά
και τα σκυλιά που τρων τα ακέφαλά τους πτώματα

Τους άλλους κι αν συνάντησα
σε βασιλεία αλλοτινά και πεθαμένα
εκείνον πάντα ψάχνω
γιατί τα κοράκια έρχονται τώρα
αφήσαν τους νεκρούς και καταφθάνουν
τα στόματά τους ανοιχτά
οι γλώσσες τους στον άνεμο σαν λάβαρα ανεμίζουν
έρχονται πια να μας σπαράξουν όλους
κι ίσως ένα κεφάλι ακόμα
να χορτάσει γρηγορότερα την πείνα τους

αυτήν που τίποτα αιώνες τώρα δεν χόρτασαν * τα λαίμαργα
στόματά μας * που αλαφιασμένα με γλώσσες βγαλμένες χιμάνε
* τη ζωή απ' το στέρνο να σου ρουφήξουν * μες στην αστείρευ-
τη πηγή σου να πνιγούνε * τα λαγόνια να σου γραπώσουνε * τις
γάμπες να σου ξεσχίσουν με τα δόντια * ένα κεφάλι ακόμα *

πριν τους καταπιεί * μπας και χορτάσει τους κανίβαλους εραστές σου

14.

Και σαν τελείωσα μου δάγκωσε τη γλώσσα * και άρχισε σαν
καπνός να αναλίσκειται στη λίμνη μέσα το αίμα * και να ξυπνά
όσους πιο δίπλα κατοικούσαν * άρχισαν αυτοί να αναστηκίνο-
νται * αίμα καθώς γευτήκανε * να πλησιάζουν * ανοίγοντας τα
στόματα * με τα ρουθούνια ολάνοιχτα * να οσμίζονται φρέσκο
το κρέας * και ήταν τότε ένα χέρι που με τράβηξε * ήταν αυτός
που αγαπήθηκε με τους νεκρούς * και ένα μαζί τους έγινε *
βαθιά όπως χώθηκε μες στον ασβέστη * έδωσε τη σάρκα του
τροφή για τα κριθάρια * που μέλωσαν στον ήλιο και καρπίσανε
* κι ήταν αργότερα καθώς ο χειμαρρος απ' τα σπαρτά δίπλα
περνούσε * που έξυσε το χώμα και τον ξέθαψε * κι έτσι τον
έφερε στα έγκατα αυτής της λίμνης * το χέρι στο στόμα μου
'βαλε να μην μιλήσω * κι αφού φιλήδονα άρχισε να μ' αγγίζει *
είχε καιρό ν' αγγίζει φρέσκια σάρκα * παράμερα με πήρε * και
μου 'μαθε πώς γίνεται να αγκαλιάζεται κανείς με τους αποθα-
μένους * ταυτόχρονα στ' αυτί μου ψιθυρίζοντας

είμαστε 'μείς οι μπλε φωτιές που καίμε κάθε βράδυ
με τα σφαγμένα που σπείραμε χέρια
δέντρα φυτρώνανε ψηλά
με τα πόδια με τα βγαλμένα έντερα
οι μήτρες οι ξεριζωμένες τα ξεκοιλιασμένα βρέφη
γίνανε δάση

Ήμουν κι εγώ ένας απ' τους εννιά
κρατούσα τις σημαίες που ανέμιζαν με περηφάνια
ψυχή έδινα στις σάλπιγγες
που την καταστροφή ξερνούσαν
γυαλίζανε στον ήλιο κοφτερές οι λάμες
το χέρι μου σαν σήκωνα
και πίδακας πετιότανε από άδειους λαιμούς
πιο γάργαρο το αίμα
Και ήταν μαύρα τ' άλογά μας

είχε ο καθένας στο χέρι του χυτό
ένα δαχτυλίδι
αυτό που φέρνει και γκρεμίζει το σκοτάδι
που όσοι το βλέπανε δεν μας κοιτούσανε ποτέ ξανά στα μάτια
Ήμουν εγώ που 'χα απ' τα θεμέλια βγάλει
τόσα χωριά και τόσες πολιτείες
κι έγλυφαν την πλάτη μου καπνοί και γλώσσες χάλκινες
απάνω στο φευγικό μου
Μα ήρθε το παράγγελμα ένα πρωί
έπρεπε οι εννιά στο κάστρο εκείνο να καλπάσουμε
μέσα του ζούσαν οι βασιλιάδες των εθνών
και να ζητήσουμε υποταγή κι ακόμα
εκείνο να μας δώσουνε
που άλλοι λίθο το φωνάζανε
και λέγανε άλλοι πως είναι αυγό
ήτανε λένε αυτό που έκρυβε
ολάκερα τα μυστικά του κόσμου

Ήταν στο σούρουπο που πλησιάσαμε
έξω απ' το κάστρο είχανε οι χωρικοί
συμπράγκαλα απλώσει
και οι πυρσοί πώς καίγανε
έξω από σπίτια πλίνθινα
ή άλλα χτισμένα από πέτρες
και κοικινόχωμα
λάμπεις γεμίζοντας απέραντες
τριγύρω μες στα χέρσα
Δέντρα δεν είχανε ποτέ φυτρώσει εκεί πέρα
ήτανε το χώμα τους γλυφό
και πετρωμένο
μα ήταν αυτό το μυστικό που τους κρατούσε μαζεμένους
μια πέτρα ή ένα αυγό
κανείς δεν ήξερε ακριβώς
μα όλοι γνώριζαν
πως αυτό είχε όλους γεννήσει τους ανθρώπους

Σαν πλησιάσαμε φέραμε το σκοτάδι

ντυμένοι πέρα ως πέρα με μανδύες
τα πρόσωπά μας μέσα τους βυθισμένα
μιαν απουσία γεννούσανε
και έναν κόμπο που σαν αγκόνη σ' έσφιγγε
και έξω σου πέταγε τους βολβούς από την ένταση
Το καταλάβανε οι χωρικοί πως ήταν τελειωμένοι
δεν αντιστάθηκαν καθόλου στη σφαγή
λες και να το 'ξεραν τι κάμει
το αίμα των σφαγμένων
Έτσι λοιπόν ορμήσαμε μέσα στα πλήθη
σαν θάνατος επερχόμενος
και τους αλέσαμε με τα δρεπάνια
κάνοντας τούμπες με κομμένα μέλη
χέρια και πόδια και μηρούς
στοιβάξαμε
δάχτυλα και γόνατα και ώμους
κι αφού τ' αφήσαμε για να στραγγίσουν
και το αίμα τους μαζέψαμε σε πήλινα πιθάρια
αρχίσαμε ύστερα στα χέρσα να τα σπέρνουμε
σκάβοντας γούβες με τις μπότες μας
πέτρες κλοτσώντας
τρύπες στη γη με τα σπαθιά ανοίγοντας
κι έχοντας πάνω μας να καίει το φεγγάρι
με το ίδιο τους το αίμα τα ραντίσαμε για να φυτρώσουν

Είχαν στο κόκκινο πνιγεί οι μαύροι μας μανδύες
τα χέρια μας απ' τη σφαγή κολλούσαν
μα τότε ξίδι άξαφνα πήρε το αίμα να μυρίζει
και άρχισε να μας τρυπά τις μπέρτες και τη σάρκα
και με το φως του φεγγαριού
και το αίμα ποτισμένα
αρχίσαν τα σπαρτά να μεγαλώνουν
και σε λίγο μέσα γίνηκαν
δέντρα ψηλά και μαύρα δάση νεκροφάγα
βελανιδιές να αιωρούνται οι κρεμασμένοι
Κι αφού μέσα σε δυο λεπτά
ένα θεόρατο γύρω μας χτίστηκε δάσος

το αίμα που το δέρμα έκαιγε
άρχισε ένα μπλε να αναδύει φως
και πήραμε να καίμε ολόκληροι
σ' αυτά τα μαύρα σπλάχνα
ώσπου γινήκαμε οι μπλε φωτιές
κι ήρθαν αργότερα απ' την τσίχνα μας οι λύκοι
κι αφού τα κόκαλά μας γλείψαν μέσα στη λίμνη βύθισαν τα
λείψανα και στάχτες
να ιριδίζουνε στο φως
να παιχνιδίζουν με τα νέρινα καπρίτσια

Ήτανε από 'κεί μέσα εσύ που ξεπρόβαλες * από τη μουλιασμέ-
νη τέφρα * ολάνθιστη * από τα βάθη βλάστησες των νεκρών *
κρατώντας κρανία στα χέρια * ζεστό να τους ποτίσεις γάλα * κι
εκείνα σώμα να γίνουνε * για να σε συναντήσουν

κι ήτανε απ' τα σπλάχνα αυτά
να βγάλεις * ανάποδο τον κό-
σμο * κρέας απ' το κρέας σου
να γεννηθεί * η γενιά των κα-
νίβαλων εραστών * μέσα απ'
τα χλωρά σου χείλια να χιμή-
ξουν * αγριεμένα τα ερωτοφά-
γα αηδόνια * γιοφύρια να ση-
κώσουν οι νεκροί * για να σε
συναντήσουν

15.

Μπροστά μου παιχνιδίζανε μικρές νιφάδες * σαν μαύρο χιόνι *
 που τις ανασάλευε ένα μικρό απαλό * κάτι σαν ρεύμα υδάτινο *
 και είδα στα πόδια μου μπροστά * λείψανα με το σταχτί του
 άνθρακα * κι ένα κεφάλι που το 'γλειψαν παντού πύρινες γλώσ-
 σες * ελάχιστη στο πρόσωπο η σάρκα μουλιασμένη * δίπλα
 δυο πόδια που 'χαν τα νύχια ακόμα πάνω * ίσως δυο δάχτυλα
 χεριού * ήχοι απ' το στόμα αναδύονταν μεταλλικοί * δόντια
 που τριζαν

κχεκχιγκμκχακχσικητχε κχεκχμκχεκχιγκς κχοκχι
 κχμκχπκχλκχε κχφκχωκχτικηκχεκχς

κι έπιασα με τα χέρια μου καμένο το κεφάλι * στο στόμα το
 'φερα * και 'κείνο * σαν έκανα να το φιλήσω * ήτανε η ανάγκη
 μου να το φιλήσω απίστευτη * γλώσσα τη γλώσσα μου έκανε *
 κι άκουσα όπως κανείς ακούει τη φωνή του * ν' αντιλαλεί μες
 στο κρανίο * δικά τα λόγια του * κι ας ήτανε δικά μου λόγια

16.

Μα τότε ράγισε το κάθισμα της λίμνης * σαν να λογχίστηκε
 ανεστραμμένος θόλος * σε μια μικρή ορθάνοιχτη σχισμή * που
 μέσα της το τίποτα υπήρχαν και τα πάντα * κι ήταν αυτή που
 ξέρναγε και που ρουφούσε * κι ήρθε η ώρα μέσα της να τα
 ρουφήξει όλα * κι αρχίσαν οι νεκροί ν' αναδύονται * άλλοι μέ-
 σα απ' το μπαζωμένο φέρετρό τους * άλλοι με τ' άλογο μαζί *
 χέρια και πόδια και μαλλιά * κι έτσι να στροβιλίζονται δαιμο-
 νικά * σε μια σκοτοδίνη * κι ήτανε τότε Λίλιθ * που καβάλησες
 κι εσύ τα κύματα * τα μάτια σου δυο πυρωμένα κάρβουνα *
 ολόκληρή σου μπαλωμένη * σφαγμένα και ραμμένα τα μαλλιά
 σου * χέρια στα χέρια σου βαλμένα δανεικά * κι οι πατούσες
 σου και τα λαγόνια * που τόσους κράτησαν και τόσοι πάλεψαν
 να κρατηθούν * και οι αυχένες και τα δαγκωμένα χείλια *
 ώσπου όλα και όλους τα ρούφηξε αυτή η σχισμή * και ήταν
 εκείνη τη στιγμή που όλα γινήκαν Ένα * και μήτε νερό απέμει-
 νε βότσαλα μήτε φύκια * μονάχα οι αμμόλοφοι * σε μια χώρα
 αλλόκοτη κι ερημωμένη * και γύρω της παντού βελανιδιές * οι
 μόνοι μάρτυρες σε έναν τέτοιο κανιβαλισμό * σε μια νεκροφα-
 γία τέλεια * σε μιαν εντέλεια

Όμως μας γράπωσε το λυκόφως
 κι ακούστηκαν γιρίζα τα ουρλιαχτά των λύκων
 που σαν ανθρώπων γλώσσες σου μιλούσανε
 Ένα θαμπό μάς έφεγγε
 λιγνό φεγγάρι
 κι εμείς κυνηγημένοι
 σ' ένα λαβύρινθο από δέντρα
 αλαφιασμένοι τρέχαμε
 απ' τους σιχαμερούς ξοπίσω μας ψιθύρους
 κι από τις οργανικές κραυγές που ακούγονταν
 πέρα μακριά απ' το πεθαμένο κάστρο
 Το κεφάλι του στην πλάτη μου επάνω κροταλούσε
 κι αυτά τα δόντια του

σαν από σμάλτο
όλο και πιο βαθιά χωνόντανε
στη ζωντανή μου σάρκα
μέχρι που άρχισε εκείνη να δακρύζει
και χνάκια άφηνε απά στο μαύρο χώμα
Τσα που βγήκαμε μέσα στα ώριμα κριθάρια
τα δόντια του μου είχανε μια γούβα σκάψει
είχαν ανοίξει τέτοια μια πληγή
που έχυνε και πότιζε
τα ξανθωπά σπαρτά

Χάμω τον άφησα για να ξεκουραστεί
είναι ο θάνατος βαρύ ταξίδι
και δίπλα κάθισα
μην ξέροντας το χώμα τούτο τι σκεπάζει
για τον ασβέστη μη γνωρίζοντας
για τα σφαγμένα στο ρωγοβύζι βρέφη
για τους στρατιώτες και τις φωτογραφίες μες στο πορτοφόλι
κι άφησα άφθονο να ρέει από την πλάτη μου το αίμα

17.

Κι αυτό το μυστικό μας σε σημάδεψε * σε χαλεπούς καιρούς*
 στα μάτια και στα σκέλια * και στοίχειωσε αιώνια μ' αίμα παρ-
 θένας * την άχραντη λευκότητα των κρίνων * τ' άγρια νερά να
 σε πνίξουν ζητούσαν * χορεύοντας στον άνεμο τα λαίμαργα
 κριθάρια * τ' όνομά σου σφυρίζαν συνεχώς * στο χώμα τους
 ζητώντας να σε παραχώσουν * τα μαύρα δάση θέλανε * μέσα
 τους τώρα και για πάντα να σε κλείσουν * κι εγώ που πιο πολύ
 κανένα δεν αγάπησα * σφιχτά πολύ σφιχτά έπρεπε 'γώ να σε
 κρατήσω * στην αγκαλιά μου μέσα να πάψεις ν' ανασαίνεις *
 και τ' όνομά σου να γραφτεί * στην υδάτινη στιλπνότητα του
 νερού * κι αφού δεν μπορούσες σώμα δικό μου πια να είσαι *
 να μείνεις μονάχα σαν μνήμη ατέλειωτη * κι έτσι μέσα στον
 ζοφερό χαμό σου * σε κείνη τη μακάβρια στιγμή * εσύ να
 αποθεωθείς και να υπάρξεις

Όμως το χώμα με τα φυτεμένα πτώματα ξεινήσε ν' ανθίζει
 και πρώτα βγήκανε δάχτυλα και χέρια
 κάποια σπασμένα ξεπροβάλλανε κρανία
 κι αρχίσαν οι νεκροί λες και κισσοί να σκαρφαλώνουν
 πάνω μας βαστώντας
 και ξεπρόβαλαν μπροστά μας τρεις
 με κάτι σκουριασμένες σάπιες πανοπλίες
 στο θώρακα ακανόνιστα βαλμένες
 με πόδι λειψό ο ένας
 μ' ένα στο στήθος του σπαθί πέρα για πέρα
 ο άλλος περασμένο
 ακέφαλος ο τρίτος
 ξερβά του να κρατάει μπαλταδιασμένο το κεφάλι του

Το χέρι τους σηκώσανε
 εμένα πρώτο δείχνοντας
 κι ύστερα τον κρεμασμένο καταγής
 και δεν μιλήσανε
 μόνο ένα χαμόγελο φέρανε στο στόμα
 φορεμένο πέρα ως πέρα

κι οι κόγχες τους δυο μαύρες σφαίρες
που τους τρυπούσαν το κρανίο
είχανε κάτι απ' τα μελλούμενα τα πρόσωπά τους
κάτι πολύ κοντινό κι ολότελα δικό σου
κι ένιωθες αυτά τα συντριμμένα στέρνα τους βαθιά πως σ' αγα-
πούσαν
και πως αυτές οι μαύρες κόγχες τους
αναστάσιμες γεννούσαν πασχαλιές
σαν ποτιστούν με το αίμα της αγάπης
Ευθύς κατάλαβα πως θέλανε να σμίξουνε μαζί μας
εδώ και πάντα
πως μόνο από το σμίξιμο των ζωντανών με πεθαμένους
θα βγάζανε γλυκούς τα κριθάρια καρπούς
πως μόνο αν με παίζονανε μαζί τους
αυτοί οι καρποί γλυκοί θα κάνανε ψωμί
που θα 'θρεφε ολάκερο τον κόσμο

Κι έτσι αγκαλιαστήκαμε
κι αρχίσαμε να γλύφουμε ευθύς δόντια με δόντια
τούφες αρχίσανε να πέφτουν τα μαλλιά μου
ξεφλούδισε σιγά σιγά το δέρμα μου
και τότε παραδόθηκα στην πορφυρή αγάπη τους
τέτοιο αγκάλιασμα δεν είχα ξαναζήσει
με ρούφηξαν μέχρι που κόκαλα μονάχα απομείναν
και ύστερα με τράβηξαν μαζί τους
μες στον ασβέστη και στα σφαγμένα γυναικόπαιδα
κι ο βραδινός αγέρας λυγούσε στο φύσημά του τα κριθάρια

Το ξημέρωμα εμφανίστηκε ο Θάνατος ο ίδιος
το κρεβάτι των νεκρών που ξέστρωσε να στρώσει
μ' έναν μακάβριο χορό
βλαστούς πάλι για να πετάξουν τα κουφάρια
δρεπάνια τα χέρια του
κι απ' το στόμα του γέννησε ξανά
πεινασμένα και ζοφερά τα μαυροπούλια
αυτά που ξεσικίζουνε απ' το πρόσωπο τα μάτια
και στο θάνατο μάς οδηγούν και στη ζωή μας

κι ήτανε απ' τα σπλάχνα αυτά
να βγάλεις * ανάποδο τον κό-
σμο * κρέας απ' το κρέας σου
να γεννηθεί * η γενιά των κα-
νίβαλων εραστών * μέσα απ'
τα χλωρά σου χείλια να χιμή-
ξουν * αγριεμένα τα ερωτοφά-
γα αηδόνια * γιοφύρια να ση-
κώσουν οι νεκροί * για να σε
συναντήσουν * αφού σπαρτα-
ριστά στους σάρκινούς σου
τοίχους

18.

Ήταν το άγγιγμά του παγωμένο * δεν είχα νιώσει άλλο τέτοιο
 άγγιγμα * μα άδειασα σαν μ' άφησε * το χέρι του μονάχα έδει-
 ξε βαθιά στο μισοσκόταδο * γιατί κατάλαβε τα δόντια σαν μου
 φίλησε * πως ήτανε αλλού δοσμένα * πως ήρθα εδώ κάποιον να
 βρω κι όχι ν' αφήσω * κι ήταν εκεί βαθιά στα μισοσκότεινα *
 που στο πλησίασμά μου * μιας γυναίκας τη φωνή ξείνησα
 ν' ακούω * είναι βαριά τα βήματα των ζωντανών * οι ανάσες
 τους τραχιές * και είχαν οι λιμνάζοντες τον ερχομό μου δια-
 δώσει * δεν πρόλαβα εγώ κάτι να πω * σαν σαστισμένος ήμου-
 να ακόμα απ' το αχόρταγο το σμίξιμο * όταν ξείνησε αυτή να
 μου στριγγλίζει

μονάχα χολή έβγαине μέσα απ' τα σπλάχνα μου
 σάπια ξερνούσα τα παιδιά μέσα απ' τη μητέρα

Απεγνωσμένος ήθελε το φόβο να γνωρίσει
 Καθώς γεννιόταν σφάζανε τη μάνα του
 κι η τελευταία της πνοή τον πέταξε έξω
 ένα σπαθί ήταν που ξέκοψε το μεταξύ τους νήμα
 κι έτσι το πρώτο κλάμα έζεψε την τελευταία ανάσα
 Τότε τον πιάσαν οι στρατιώτες βρέφος απ' τα πόδια
 κι ένας σε τούτη εδώ τον βάφτισε τη λίμνη
 το θάνατο δείχνοντας και την απόγνωση
 Με σίδηρο ανδρώθηκε και με φωτιά
 πάνω στο σώμα ξόρκια τού χαράζαν πυρωμένα
 που διώχναν τις ασθένειες
 και τα κοφτερά λεπίδια
 Σε σκοτεινές τον μύησανε τέχνες
 μ' ένα άγγιγμα έσπερνε τα δέντρα και ξεριζώνει
 πενθούσαν τα παιδιά τους οι μανάδες
 Κι ύστερα βουνά τού φόρεσαν και χαλκούς σαμμένους
 τον ντύσαν με σπαθιά και λάμες
 Κι έγινε αυτός που έσπερνε και που θερούσε

Είχε πάνω στο κούτελο φτιαγμένη
από αίμα μαύρο μελάνι και μπαρούτι
μια σφαίρα σαν διαμάντι απαστράπτουσα
και ήταν ο ίδιος μιαν απελπισία
παρταγμένος όλεθρος
Δεν δάκρυσε ποτέ του
και ζούσε απέλπιδος το τίποτα προσμένοντας
Μα ήταν το μόνο που ποθούσε το φόβο να γνωρίσει
Κι έτσι τα είκοσι σαν έλκισε
πήγε σ' εκείνον που ανάποδα τον βάφτισε
μες στη νεκρή τη λίμνη
και τη χάρη αυτή του ζήτησε
Στο κάστρο εκείνο από κουφάρια να τον κλείσουν
μαζί με τους ημίνεκρους
μήπως του γνωρίσουν οι κραυγές
το μυστικό εκείνο που ζητούσε
Κι ο γέρος δέχτηκε
και τους τσιγγάνους μίσθωσε
που είχανε με το κάστρο πάρε δώσε
για να τον κουβαλήσουν

Τι κι αν διπλά τον κλείδωσαν στο κάστρο
έξω οι λύκοι κράζανε σαν μαυροπούλια
τι κι αν τη δίνη αυτή που λεν πως ξέρναγε αντάμωσε
και δεν ρουφούσε
τις τρεις τους που γεννήθηκαν με το σπαθί μέσα στα δόντια
και τις κραυγές που άκουσε αντρών πριν ξεψυχήσουν
ατάραχος έμεινες και σιωπηλός
οι ημίνεκροι να τον τρομάζουν δεν μπορούσαν
Στο γέρο επέστρεψε γονυπετής ζητώντας
μίαν ακόμα ευκαιρία
γιατί δίχως το φόβο του 'πε
είναι οι καρδιές μας παγωμένες
κι άχρωμος ο κόσμος μας
στο δάσος μόνο να τον έστελνε
να δει απ' τις βελανιδιές τούς κρεμασμένους
τις μπλε φωτιές τούς μανδραγόρες που φυτρώνουν

και θα 'βγαινε μετά ξανά μες στα χωράφια
να σκάψει και να σπείρει με κουφάρια
και σαν φυσάει ο άνεμος και τα κριθάρια αυτά λυγάει
ν' ακούγεται γλυκός μέσα απ' τα έγκιατα ο θρήνος
Κι ο γέροντας τού έκανε ξανά αυτή τη χάρη
τίποτα δεν θα τρώμαζε
αυτόν που έτσι έσπερνε και που θερούσε
Κι έτσι μήτε οι μπλε φωτιές
μήτε το ξερό των πτωμάτων κουδούνισμα
μήτε το στρίγκλισμα απ' τους μανδραγόρες
το φόβο μπορέσανε να του γεννήσουν

Κι έτσι αργά το άλλο βράδυ
ήρθε εκεί που δούλευα
ζήτησε άγουρη να πει μια μπίρα
όμως τα βλέφαρά του το στήθος μου χαϊδεύαν
δεν άργησα πολύ και μέσα μου τον έκλεισα σαν δάσος
τον έσφιξα ρουφώντας του όλη του την ανάσα
γδύθηκε αυτός τα σπαθιά και τις λεπίδες
σαν κάπως να ημερέψανε πάνω του τα χαραγμένα ξόρκια
κι εγώ ένα ζεστό τού πρόσφερα ποτάμι
που 'ναι γλυφό στο πέραςμα μα και γλυκό συνάμα
ιδιος χαλκός στο άγγιγμα της γλώσσας

κι ήτανε απ' τα σπλάχνα αυτά
να βγάλεις * ανάποδο τον κό-
σμο * κρέας απ' το κρέας σου
να γεννηθεί * η γενιά των κα-
νίβαλων εραστών * μέσα απ'
τα χλωρά σου χείλια να χιμή-
ξουν * αγριεμένα τα ερωτοφά-
γα αηδόνια * γιοφύρια να ση-
κώσουν οι νεκροί * για να σε
συναντήσουν * αφού σπαρτα-
ριστά στους σάρκινούς σου
τοίχους * σου χάρισα την αν-
θρωπινότητα

19.

Ἦρθε ὁμως ἀναπόφρευκτα ἡ δικαίωση ὅλων αὐτῶν των κουρε-
λῆδων των τρελῶν των μαστούρηδων των φαύνων που αυτοα-
ποκαλοῦνταν πρόδρομοι ἢ ἀπεσταλμένοι ὁ καιρὸς που σπᾶσαν
τα ρολόγια καὶ σιώπησαν * ὁ Χρόνος ὁ προλεγόμενος

Καθὼς ἠρέμησε
μου 'πε πῶς ἤθελε τὸ φόβο νὰ γνωρίσει
πῶς ἔτρεξε σὲ κάστρα καὶ σὲ δάση
ὁμως ἀτάραχος παρέμεινε σὲ ὅλα
καὶ σαν ἔκανε νὰ σκύψει τὶς λάμμες του νὰ πάρει
ἐγὼ τὰ πόδια μου τοῦ ἀνοιζᾶ
κι ἀντίκρισε ἐκεῖ μέσα τὴν πληγὴ
που μ' αἶμα γέμιζε χρυσὰ ποτήρια
τὴ μαύρη μήτρα εἶδε τὴν τρύπα τὴν παλλόμενη
που γέννησε οὐρανὸν καὶ γῆνα
καὶ τότε αὐτὸς τὰ μάτια γούρλωσε
πάχνη γινήκανε αὐτὰ καὶ πάγος
καὶ σαν χέλι ἄρχισε νὰ σπαρταράει τὸ κορμὶ του
κι ἐσβῆσε ὕστερα ολόκληρος
καὶ τὰ σπαθιά καὶ τὰ λεπίδια
σωριάστηκαν στὸ πάτωμα με βρόντο

Ἔτσι ἀπὸ τότε μόνο τὸ θάνατο γεννοῦσα
πράσινα με πνίγανε υγρὰ
μαύρες χολές
ἀντὶ γιὰ αἶμα περιόδου
μέχρι που γνώρισα ἐσένα

Καὶ μπροστὰ βῆμα μισὸ προχώρησε
καὶ στὸ βαθύ τὸ σκοτεινὸ
διέκρινε τὸ πρόσωπό σου Λίλιθ
κατάστιχτο πελεκημένο
κι ὕστερα τὰ υπόλοιπά σου

μέλη ραμμένα δανεικά
κι άπλωσα απαλά το χέρι μου για να σ' αγγίξω
να σε φιλήσω όπως άλλα κρανία φίλησα
και τώρα που 'μαθα με τους νεκρούς να σμίγω
να σμίξω και με σένα

20.

Χώμα κι αέρα μύρισα ξανά * κι ανοίξανε διάπλατα ρουθούνια
ν' αγκαλιάσουν * τα ουρλιαχτά τα μακρινά των λύκων * μα
ήταν δικά μου ουρλιαχτά και δεν με ξενίζαν * δεν με ξενίζαν
πια * και τα γλυκά που από χωράφι πτωματόσπαρτο ερχόντανε
τραγούδια * στου βραδινού το φύσημα ανέμου * και στην ξινή
του ασβέστη μυρωδιά * και τα ουρλιαχτά μέσα απ' το μακρινό
το κάστρο * ήταν δικά μου ουρλιαχτά * έτσι τη μέσα μου ονό-
μασα νύχτα * και θάνατο ερχόμενο * δεν μου 'χε μείνει πια
άλλο τίποτα να κάμω * και με τα ίδια μου τα χέρια έναν ρηχό
έσκαψα λάκκο * και μέσα χώθηκα να με σπαράξουν * το αδη-
φάγο χώμα * οι λύκοι τα κοράκια * ένα φεγγάρι παγωμένο * τα
αλαβάστρινα να λούζει νόκαλά μου * μέχρι να έρθει η αυγή και
να με χαιρετήσει

21.

n E h E s r E d E I
w f U A

κι ήτανε απ' τα σπλάχνα αυτά
να βγάλεις * ανάποδο τον κό-
σμο * κρέας απ' το κρέας σου
να γεννηθεί * η γενιά των κα-
νίβαλων εραστών * μέσα απ'
τα χλωρά σου χείλια να χιμή-
ξουν * αγριεμένα τα ερωτοφά-
γα αηδόνια * γιοφύρια να ση-
κώσουν οι νεκροί * για να σε
συναντήσουν * αφού σπαρτα-
ριστά στους σάρκινούς σου
τοίχους * σου χάρισα την αν-
θρωπινότητα * αφού στο σώμα
σου Δίλιθ * και στον κόλπο
σου εναπέθεσα * σε μιαν στιγ-
μή ολάκερο τον κόσμο

